

Το να γράφεις λίγες σκέψεις για ένα βιβλίο, δεν τολμώ να βάλω τη λέξη κριτική, δεν είναι εύκολο. Πρέπει κατ' αρχήν να του έχεις δώσει το χρόνο που απαιτεί, να το έχεις αντιληφθεί.

Αν μάλιστα είναι γνωστός ο συγγραφέας γίνεται κάπως πολύπλοκο, και αν τυχαίνει να ανήκει στο αντίθετο φύλο, ενδεχομένως να αποκτά ένα βαθμό μεγαλύτερης δυσκολίας.

Έτσι λοιπόν αντιμετώπισα το πόνημα της Κων/νας Τασσοπούλου με μεσσηνιακή και μανιάτικη καταγωγή, κατά πως λέει στο πορτοκαλί «αυτί» του τελευταίου, μέχρι στιγμής, βιβλίου της.

Η συγγραφέας είναι αρκετά τυχερή να αντιμετωπίζει τη συγγραφή όχι απολύτως επαγγελματικά καθότι αλλιώς βιοπορίζεται. Εκεί μπαίνει στο πλάνο η ταπεινότητά μου, καθώς έχει την ατυχία να με συναντά σχεδόν καθημερινώς, αφού εργαζόμαστε υπό κοινή σκέπη.

Ευτυχώς για εκείνη, αντελήφθη ταχέως κάποια θέματα και περιόρισε στα αυστηρώς υπηρεσιακά τις κουβέντες της, μαζί μου. Σε κάποια εξαίρεση αυτής της στρατηγικής της, μου παρέδωσε τις «Σταγόνες» της, με την επιθυμία να τις διαβάσω και να «γράψω κάτι».

Ο άθλιος, το είχα από το καλοκαίρι και το ταλαιπωρούσα σε παραλίες, στη δουλειά και στο σπίτι, και τίποτα. Λίγο ακόμα και δεν θα έμενε σταγόνα για σταγόνα. Θα στράγγιζαν, θα εξατμίζονταν όλες.

Κάποια στιγμή συνειδητοποιήθηκα και το διάβασα, και το γέμισα με σημειώσεις, με παραπομπές, με παρατηρήσεις. Έτσι είναι σωστό να διαβάζονται τα βιβλία.

Είναι, όπως το σημειώνει κι' εκείνη για το φαγητό και τον έρωτα *«Πρέπει να λερωθείς για να τα καταλάβεις και τα δύο»* (σ.40)

Οι «Σταγόνες» λοιπόν είναι Τίνα, έτσι τη φωνάζουν στη δουλειά (αντιθέτως, εγώ προτιμώ το «Ε!» ή το «Τασσοπούλου», ενίοτε και το απολύτως αστήριχτο, μέσα στη ζάλη των λέξεων, «Τασούλα»), εννοώ ότι είναι ο εαυτός της. Αν υποθεθεί δηλαδή ότι έχω καταλάβει ποια είναι.

Το γραπτό της δείχνει έναν ιδιότυπο συνδυασμό ευαισθησίας και ευφυΐας,

«όπως ο Απρίλης που καταφθάνει σε λίγες μέρες με βαλίτσες το ψέμα» (σ.54)

«Τον είπε αργοναύτη κι εκείνος, έσπασε την πρύμνη του στο βλέμμα της» (σ.83)

«Και με ένα μεταξένιο ύφασμα στα μάτια. Να μην εισβάλει, ούτε στα όνειρά του το φως» (σ.96).

Επίσης βλέπει, παρατηρεί περίεργα πράγματα, τα επεξεργάζεται ενδελεχώς.

Έχει την ευχέρεια να είναι παιδί της πόλης, να κινείται στους δρόμους της με άνεση, αλλά ταυτόχρονα,

να γνωρίζει την επαρχία, τους ανθρώπους της, τις συμπεριφορές τους.

Μερικές φορές πλέκει σχήματα πολύπλοκα, σαν να κρύβει κάποιες σκέψεις και να σε προκαλεί, να τις ανακαλύψεις ανάμεσα από τις αράδες της. Γράφει με μικρές προτάσεις, με πολλές τελείες, σχεδόν προστακτικά. Γράφει για στιγμές καθημερινές, αληθινές αλλά ενίοτε με τρόπο σουρεάλ.

Επεξεργάζεται το θάνατο και τον έρωτα. Για αυτόν τον τελευταίο, θέλω να γράψω με αιφνιδίασε. Το συντηρητικό κομμάτι (μου), αποφάσισε ότι ακούμπησε την πορνογραφία, εκεί στο «ατελώς», το απελευθερωμένο όμως, σέρνοντας τα φωνήεντα, ανέκραξε: «Μπράβο Τασούλα».

Η «άχνη ζάχαρη», καλύτερη της στιγμή, με μια λέξη εξαιρετικό, ενώ στο «γράμμα», την αισθάνθηκα πολύ παραδομένη. Δεν το περίμενα και το καταθέτω αυτό διότι στην καθημερινότητά της, βγάζει άλλη δυναμική. Για αυτό λέμε ότι είναι δύσκολο να γράψεις για κάτι που έχει φτιάξει κάποιος/α που γνωρίζεις, ή νομίζεις ότι γνωρίζεις.

Όπως και να έχει, προχώρα κορίτσι με τις μεσσηνιακές και μανιάτικες ρίζες. Προχώρα.